

give et Tillæg til Konkursloven. Ændringen berører Konkurslovens § 23. I dens 1ste Stykke bestemmes det som bekendt, at Udlæg og Afsætning, foretaget paa Grundlag af Forlig, der er opnaaet i Løbet af de sidste 8 Uger for Konkursen, eller paa Grundlag af en Dom i en Sag, der er tingfæstet i Løbet af den samme Tid, bortfalder i Tilfælde af Konkurs, medmindre det oplyses, at Skyldneren var solvent, eller det maa antages, at Kreditor var uvidende om Insolvensen paa den Tid, han indgik Forliget, eller da Sagen blev anlagt. § 23, 2det Stykke, saaledes som den nu er i Henhold til Lov Nr. 30 af 20. Marts 1901, bestemmer, at Udlæg og Afsætning, som vel vilde kunne bestaa overfor Regelen i 1ste Stykke, alligevel taber deres Retsvirkning, hvis Konkursen indtræder senest i Løbet af 10de Dagen efter Udlæggets Dato. Det er i denne sidste Bestemmelse, altsaa i Konkurslovens § 23, 2det Stykke, at der ved dette Forslag tilsigtes en Ændring, idet Forslaget gaar ud paa at forlænge denne Frist, som før var foreskrevet at vare 10 Dage, til at vare 3 Uger.

Det synes mig, at det samme Hensyn, som har talt for at vedtage Loven i 1901, fremdeles maa tale for den nu foreslaaede Ændring; thi det er altid uheldigt for en Skyldner, der sidder daarligt i det, naar det første Udlæg foretages hos ham. Det vil bevirke, at andre Fordringshavere bliver opskræmt og ogsaa begynder særskilt at forfølge deres Ret. Det er for Debitor noget af en Katastrophe, naar dette sker; og dertil kommer, at det som Regel vil vare nogen Tid, før de andre Kreditorer faar Kundskab om det foretagne Udlæg. Debitor selv vil naturligvis være den sidste, der fortæller det, idet han mener, at han støtter sin egen Stilling ved at holde det saa hemmeligt som muligt; og sker det nu, at der gaar nogle Dage, før de andre Kreditorer bliver gjort opmærksomme paa, at et saadant Udlæg er sket, vil de næsten altid se deres eneste Redning i at faa Udlæget afkræftet derved, at der indgives Konkursbegæring paa Manden. Det samme vil ogsaa mange Gange være Tilfældet, selv om de ikke kan opnaa at faa afkræftet det foretagne Udlæg, idet de mener, at Manden paa en eller anden Maade skal undgælde eller i hvert Fald søge at gøre sit yderst mulige for at skaffe Dækning, hvis det kan lade sig gøre.

Paa mit Partis Vegne kan jeg tilsige vor Medvirken til, at dette Forslag ophøjes til Lov; jeg synes, som jeg før sagde, at

det er en passende Fortsættelse af Loven af 1901, og det synes at stemme med almindelig Retfærdighed, at ikke en enkelt, maaske endda noget energisk, Kreditor, skal profitere paa de andres Bekostning; det synes at være en Retfærdighedshandling overfor de andre Kreditorer, overfor Skyldneren og ogsaa overfor Samfundet, at denne Regel bliver gennemført, saaledes at der dog imellem Udlæggets Foretagelse og det Tidspunkt, da Konkursen kan ske, kan blive lidt Tid til at faa samlet Kreditorerne og maaske faa en Akkordunderhandling eller en mindelig Ordning i Stand. Det kunde jo godt tænkes, at den Omstændighed, at en Kreditor nu ved denne Lov lettere kan risikere selv at komme til at bøde for en Del af de Omkostninger, der løber paa ved forhastet Udlæg, idet han jo i et senere Konkursbo kun kan faa Dividende af disse, ogsaa vil blive taget i Betragtning. Hvis dette kan bidrage til, at Kreditorerne tænker sig vel om, inden de begynder at foretage Udlæg hos Skyldneren, vil der sikkert i mange Tilfælde kunne opnaas en lempeligere Ordning end en Fallit, hvad der jo sjældent er til virkelig Fordel for nogen.

Som en ny Paragraf i Konkursloven foreslaas indført den Bestemmelse, at Skifteretten enten paa Grundlag af Fordringshaverens og Skyldnerens samstemmende Begæring eller paa Grundlag af Skyldnerens ensidige Begæring kan udsætte Behandlingen af en indgivet Konkursbegæring, det vil altsaa sige, at Skifteretten faar Bemyndigelse til at gaa denne Vej i de Tilfælde, hvor den anser det for heldigt. Det gøres jo ikke til nogen Pligt for Skifteretten, men der maa naturligvis være meget stærke Grunde for, at den skulde modsætte sig en saadan Udsættelsesbegæring. Naar der er indgivet en Konkursbegæring, og Fordringshaver og Skyldner har været enige om at ønske Konkursen udsat, har det vel nok været den hidtil gældende Praksis, at man har anset sig for bemyndiget til at bevilge denne Udsættelse og eventuelt ogsaa dens Tilbagetagelse, men det er dog ingen Skade til, at disse Regler lovfæstes, saaledes som det sker her. I de Tilfælde, hvor Skyldneren ensidig har fremsat Krav om Udsættelse, for at han kan faa Lejlighed til at indlede Akkordforhandling, har Skifteretten hidtil ikke haft Hjemmel til at bevilge saadan Udsættelse. Det forekommer mit Parti, at ogsaa denne Paragraf er en Forbedring af Loven, og vi kan gaa med